

Acció Ciutadana

setmanari nacionalista

d'esquerra

Parlant amb J. de Camps i Arboix

El nou President del Comitè Polític del Partit R. F. N. de les C. G. ens diu...

Amb motiu d'haver estat elegit, en l'Assemblea celebrada darrerament, el nostre bon amic i col·laborador senyor Joaquim de Camps i Arboix, per a ocupar la presidència del Comitè Polític del Partit Republicà Federal Nacionalista de les comarques gironines, hem cuitat a visitar-lo per a donar a conèixer als nostres lectors les primícies dels projectes i activitats a què pensa lliurar-se des d'aquest càrrec, a la vegada que per a pregar-li volgués donar-nos la seva autoritzada opinió sobre el candent tema del recurs presentat al Tribunal de Garanties contra la llei de contractes de conreus, legislada pel Parlament Català i promulgada ja pel Govern de la Generalitat.

Obvia fer remarcar com, amb la seva gentilesa peculiar, ens rebé en el seu confortable "bureau" d'advocat i com contestà amablement a les nostres preguntes.

Heu-vos-les ací:

***

—Esteu satisfet de la nova modalitat que s'ha donat al Comitè polític en formar-se el Reglament, en el sentit de què tot militant que tingui representació popular, en passi a formar-ne part automàticament?

—Crec que la reforma estatutària aprovada per la darrera assemblea del Partit local, en l'aspecte a què us referiu, és un positiu encert; una reforma que el bon sentit aconsellava i demanava l'experiència. L'exclusió dels homes representatius del primer organisme directiu, feia que aquest prengués un caire predominantment fiscalitzador, missió que és sols una part de la funció directiva. Demés aquesta situació necessàriament creava una distanciació fomentadora de recels que res de bo engendraven pel manteniment de la més íntima convivència entre tots i restava a les decisions directives aquelles assistències, assessorament, etc., que poden donar en relació a les actuacions públiques els homes que les exerceixen. Cal no oblidar que la democràcia, en termes qualsevols, en designar els homes que han de representar les col·lectivitats realitza una selecció, i aquells han de compartir totes les responsabilitats d'una manera directa.

La creació, d'altra part, amb caràcter obligatori dintre la Junta Política d'una Comissió permanent d'Acció fiscal, formada pels vocals que no tinguin càrrec d'elecció popular, permet el més ampli exercici de la funció fiscalitzadora, sense els inconvenients d'abans i amb totes les avantatges. Així estic convençut que el temps confirmarà la bondat de la reforma.

—Penseu, naturalment, desplegar activitats encaminades a donar una major vitalitat al nostre Partit, no?

—Per temperament i per deure. Per temperament, perquè si esguardo la vi-

da com un combat, amb més raó he d'esguardar com un combat la política d'ideals, com és la nostra. Per deure, en veure que la tasca és molta i els operaris...

No calen programes. La lluita política requereix per a fer partits forts i sustantius de dues coses, que són: organització i propaganda. Organització que vol dir mètode, estructura i disciplina. Propaganda que vol dir esforç vibratori i expansiu.

A una cosa i altra hi posaré el que donguin de si la modèstia de les meves llums i tot el caudal dels meus

entusiasmes. No puc oferir més, perquè res més puc donar.

—En la presa de possessió del nou Comitè Polític, ja es parlà de quelcom referent a això, veritat?

—Certament. Es parlà de redactar un reglament interior dels organismes polítics del Partit, i ja està redactat, esperant la seva aprovació. Es parlà de reviure amb tota plenitud les Juntes de districte electoral. Es parlà d'un cicle de conferències, per començar; la primera a càrrec de Santaló, que ja ha tingut lloc, la segona a càrrec de Rovira i Virgili, que ja ha acceptat, i

altres dues més a càrrec de primeres figures de l'Esquerra, que ja han estat convidades. Esperem llur acceptació.

El tema d'aquestes tres conferències és sobre l'impressionant qüestió de la crisi de la democràcia, per a conèixer-ne les causes i els remeis i afirmar, per la divulgació, la nostra fe inmarcescible en les solucions democràtiques. La forma donada al cicle, és a dir, tractar un mateix tema per tres homes, té a casa nostra alguna novetat. Té, també, positives avantatges: per l'interès de conèixer els replecs i

ESQUERDES AL BLOC

El rutilant estel pacificador del senyor Alexandre Lerroux, camina de pressa cap a la posta definitiva. L'obra de desrepublicanització de la República acomplerta d'una manera premeditada pel cap dels radicals, ha tingut, com era d'esperar, la virtut de desvetllar l'alarma i la indignació dels bons republicans que s'apleguen, romàntics, sota la bandera de l'històric partit republicà radical autonomista; i aquella massa granítica, aquell bloc compacte i disciplinat, que els seus dirigents, enduts per la dèria de grandeses, ambicionaven que fos l'eix de la política nacional, s'esquerda i s'ensorra sorollosament, amenaçant desaparèixer de la vida pública com a força directriu cotitzable.

La història política d'aquest senyor Alexandre Lerroux (personatge audaciós, amb ben pocs escrúpols i molta ambició) no en patirà gaire de l'abominable conxorxa pactada amb Gil Robles, Cambó i companyia reaccionària, per apunyalat de mort el règim democràtic. L'home de les furibundes campanyes revolucionàries i anti-catalanistes, de vint-i-cinc i trenta anys enrera, a sou de Moret i demés polítics centralistes; l'home de totes les claudicacions i de totes les terboleses polítiques, ha de sentir en el seu fur intern una vivíssima satisfacció en veure com per obra i gràcia de la seva conducta vergonyant, ocupen alts càrrecs i llocs de compromís en la governació de l'estat, individus de tendència monàrquica, disfressats de republicans; que retornen de l'exili i són rebuts amb tots els honors, tal com si res hagués passat, personatges sinistres del règim dictatorial, com Calvo Sotelo, Guadalhorce, el contrabandista Joan March, que torna Barrera i pot tornar Martínez Anido, ambdós generals de trista i sagnant memòria per a tots els espanyols, i especialment per a nosaltres, catalans; que són obertes les portes dels presidis pels traïdors com Sanjurjo i demés faramalla borbònica; que, fent

cas omís de la Constitució votada i de la promesa solemne de respectar-la, carreguen uns milions en el pressupost per havers de la clerecia; que són restituïdes als grans d'Espanya les terres expropiades per la seva intervenció decisiva i decidida en els fets subversius del 10 d'agost de l'any 32; que es desfà i s'interpreta capriciosament, sempre, però, a gust del poderós, la legislació social de les Corts Constituents, amparadora d'una millor justícia i equitat; i que es posen trabes al lliure desenvolupament de Catalunya, en les seves facultats autonòmiques, clara-ment estipulades en l'Estatut.

Podran, momentàniament, amb una mica d'esforç, tapar-se o disimular-se les esquerdes del bloc radical, però l'actitud extremadament confusió-nària i la campanya tèrbola del seu cap, tornarà obrir-les de bell nou i molt més pronunciades. I llavors, al clos purament lerrouxista hi quedaran només aquells que per mitjà de mercès i de favors, a canvi d'una orbesa total i d'una incondicionalitat absoluta, han arribat a ocupar càrrecs que pels seus propis mereixements a ben segur que no haurien obtingut mai; mentre els arribistes, com els Pérez Madrigal, "jabalí" abans d'ahir, lerrouxista convençut ahir i "cedista" incondicional avui (mentre sigui aquest el sol que més escalfi) seguiran el titella màxim del reaccionarisme espanyol, i els homes íntegres, vells republicans d'història neta i honrada, s'espolsaran la brutícia de llurs vestidures, arreplegada anant amb companyies indesitjables i seguiran les petjades d'un Martínez Barrio, o del que aixequi bandera de regeneració i de dignificació de les forces autènticament radicals.

I aquesta serà la paga que els vertaders republicans donaran a la deslleialtat d'Alexandre Lerroux i García.

matisos de tres intel·ligències que combreguen en una mateixa ideologia; una idèntica disciplina; per la importància del tema que és substancial de la nostra política; pel que té de profitós com a fixació de coneixements la insistència sobre una mateixa qüestió.

Farem tots els possibles per a donar relleu al cicle, en homenatge al tema i als homes que honorin la tribuna del nostre casal.

—A quina activitat penseu dedicar una atenció especial?

—Crec haver-ho dit ja. En política de partit no calen programes, perquè només n'hi ha un i tots els seus aspectes han d'ésser atesos per igual. Repeteixo, encara que sigui ambició el dir-ho, que per igual hem de pensar en fer ús de les dues palanques: organització i propaganda; propaganda i organització.

—I canviant de tema: voldríeu donar-nos la vostra opinió personal sobre el recurs presentat contra la llei de contractes de conreu en relació amb l'actitud de la "Lliga"?

—El recurs promogut és una maniobra inspirada per dos designis censurables: un atac a l'essència de l'autonomia catalana i una desesperada defensa dels egoïsmes i dels privilegis perjudicats. Per part de "Lliga Catalana" és una veritable defecció als principis de catalanitat i un "inri" posat com a coronament de tota la seva història. La seva conducta d'ara, agreujada per l'absència dels seus homes en el Parlament de Catalunya on la Llei de Contractes es discutí i aprovà, no té defensa ni perdó. Són recusables com a catalanistes, i han oblidat que se'n deien per a recordar només que eren propietaris.

D'altra banda, la conducta de la "Lliga" com instigadora de la conducta del Govern, de braç amb la CE-DA, és contradictòria amb l'actitud dels seus homes més qualificats, que col·laboren en l'avant-projecte redactat per la Comissió jurídica assessora, de la qual formen part els senyors Abadal, Tries de Bes, Maluquer i Viladot i Anguera de Sojo. Aquest fet posa en descobert la maniobra i justifica la més acerba recriminació.

—Pot declarar el Tribunal de Garanties Constitucionals la incompetència del nostre Parlament sobre matèria agrària?

—L'error jurídic que en el meu modest entendre ha comès el Govern és el de plantejar recurs de competència, o sigui contra la totalitat de la Llei de contractes, perquè si Catalunya té la facultat de legislar en matèria civil, té facultat per a legislar sobre matèria tan genuïnament civil com els contractes d'arrendament, objecte de la llei recorreguda. Altra cosa és voler negar la mateixa evidència.

Cal tenir en compte d'altra part que la inconstitucionalitat d'una llei pro-